

DOMÈNEC UMBERT

V MUNDIAL D'ATLETISME

Barcelona de 'charanga y pandereta'

Aquest cap de setmana s'ha inaugurat l'estadi olímpic de Montjuïc. Ni 2.000 policies, ni el discurs partidista de Pasqual Maragall, alcalde de la ciutat, ni els tripijocs de TVE per amagar el que s'esdevenia a l'estadi, han aconseguit apaivagar la voluntat expressada majoritàriament pel públic que va assistir-hi: que cal un Comitè Olímpic Català per a 1992 i que s'ha d'evitar l'espanyolització dels pròxims Jocs Olímpics.

E. Company

1 8.00 hores, 8 de setembre de 1989. Hora, dia, mes i any de la inauguració de l'antic estadi de Montjuïc. Les grades presenten un estat decebedor, hi ha molt de ciment. Es parla de mitja entrada, si hi arriba; és a dir, sobre els 25.000 espectadors, 27.000 si hi comptem les forces d'ordre públic que hi ha dins l'estadi, a fora de l'estadi, en els accessos a l'estadi, sobrevolant en helicòpter l'estadi, dispersos en la muntanya de Montjuïc on hi ha l'estadi i a la ciutat de Barcelona, on s'emplaça l'estadi.

Modalitats de les forces d'ordre públic; distintes segons la seva comesa. Escorcolladors: grapejament de butxaques, bosses, plec de roba, cascos, mànegues, i banderes catalanes. «Da lo mismo que sean catalanas, españolas o de Europa», expliquen. Però no

es pot comprovar, d'espanyoles i europees, no se'n veu ni una. Sí que es veuen, i són notables, els embussos que provoquen els escorcolls davant de la disconforme resignació del públic assistent. Més modalitats. Controladors: tres barreres circumdant l'estadi. Francs tiradors: ulleres de sol a l'últim pis de les grades. De paisà: envoltant el gruix dels de l'ADOC (Associació per a la Delegació Olímpica de Catalunya). Secrets: ulls inquisidors al clatell. Antiavalots: nerviosisme i amb la mà a l'empunyadura de les porres. Aeris: brunzit persistent d'hèlixs entre la nuvolada. I més. Muntant cavalls, guiant gossos, conduint motocicletes... Fins a 2.000. 2.000 policies vigilant Montjuïc.

18.05 hores. «¿Què no comencen?». «No». «¿Per què?». «Ses Majestats no arriben».

I més de 500 membres de la Guàrdia Urbana. I un eixam de guàrdies ju-

rats de l'estadi a cada racó del recinte...

«Sí, però, ¿i la Policia Nacional de Catalunya?».

«¿Policia Nacional d'on...?».

18.10 hores. La noieta —¿quinze anys?— voluntària olímpica, pregunta de nou, tota ella de blanc. «¿Que no comencen?». «No». «¿Per què?». El company seu —¿quinze anys?—, voluntari olímpic, tot ell de blanc, l'informa. «Ses Majestats no arriben».

«...gràcies a la contribució...»

Plou. Plou molt. Els altaveus de l'estadi no deixen de sonar. ¿Deep Purple?, ¿AC/DC?, ¿Iron Maiden?, ¿Europe?, ¿Motorhead? No, res d'això. Tres notes d'*Els Segadors*, tres notes de l'himne d'Espanya, tres compassos de «Barcelona» de Montserrat Caballé i Freddie Mercury... i escales senceres de quilowats.

—¿Ai, per què posen la música tan alta? —pregunta una espectadora, atordida.

Es desplega la primera pancarta de «Catalonia is an oppressed nation». Xiulets, cridòria, protestes: policies de paisà la retiren. Se n'instal·len més. El vent les fa voleiar fins que la pluja les fixa a les tanques. Plou. Plou molt.

Plouen gotes grans, gotes pesants, gotes denses, gotes impactants. Plouen gotes de tota mena.

Plouen xiulades, xiulades tènues, xiulades prolongades, xiulades incisives, xiulades apaivagades. Plouen xiulades de tota mena.

I plouen gotes monumentals i xiulades monumentals sobre el cap de Pasqual Maragall, alcalde de Barcelona, les gotes més monumentals i les xiulades més monumentals del vespre. Just en el moment que pronuncia: «...hem volgut inaugurar aquest estadi amb ocasió de la V Copa del Món d'Atletisme, quan encara falten tres anys per a la gran cita olímpica de 1992, i això ha estat possible gràcies a la contribució del govern espanyol; la ciutat de Barcelona li ho agraeix».

—El Pasqual s'ha mullat —diu després un espectador.

—És que plou —respon algú, maliciós, al seu costat.

Plou. Plou molt. Continua plovent molt.

18.15 hores. «¿Que no comencen?». «No». «¿Per què?». «Ses Majestat no arriben». «Aiiii..., em fan mal les cames».

«...del govern espanyol...»

Queden en la ment dels espectadors les últimes declaracions de Juan Anto-

nio Samaranch, president del Comitè Olímpic Internacional, situant-se obertament contra la creació del COC, Comitè Olímpic Català. Deu ser la pluja, que fa mullar-se a tothom i que el públic s'arreceri en llocs coberts. El ciment de les grades es torna, amarat, encara més desolador. I queda també en la ment dels espectadors la prohibició de Televisió Espanyola de no deixar entrar ni una sola càmera de TV3 a l'estadi. TV3, Televisió Nacional de Catalunya.

—¿Televisió Nacional d'on...?

Javier Morancho, encarregat de dur la bandera espanyola quan la desfilla, té cara de pocs amics. El públic li xiula i l'atleta, més tard, s'hi rebota: «Hauríem de preguntar, a qui xiula, qui ha pagat l'estadi». És el mateix argument de Pasqual Maragall, del PSOE, d'*El País*, d'Espanya i del madrildista Butragueno.

«¿I Catalunya no paga a l'estat?», diu un espectador amb la butxaca escaldada des de l'última declaració de la renda. «Sí, ¿no? Doncs l'estadi —sentència— ens l'hem pagat nosaltres».

—I també financem l'Exposició Universal de Sevilla i no la catalanitzem —salta un altre.

Aplaudiments de la concurrència.

18.20 hores. «¿Que no comencen?». «No». «¿Per què?». «Ses Majestat no arriben». «Aiiii..., duc més de quatre hores dret».

«...la ciutat de Barcelona...»

—Disculpi.

Un empleat de l'estadi, armat d'una baieta i una galleda tracta d'eixugar els dos dits d'aigua que hi ha al terra.

—És que les goteres... —s'excusa.

—Millor anar a fer una Coca-cola. «No s'hi amoïni —diu un espectador—. Jo ja ho he intentat, i no funciona cap de les màquines de refrescos de l'estadi. S'haurà de conformar amb una cervesa o obrint la boca de cara al cel».

Salten el Cobi i l'Esquirol a la gespa, mascotes dels JJOO del 92 i del Mundial d'Atletisme, respectivament. Un munt de quitxalla els envolta, saltant, ballant, fent cabrioles, representant una caòtica alegria que, sota la pluja, entre dos mil policies, i davant de les cares llargues de les autoritats, resulta patètica.

—¿La coreografia també és del Mariscal? —comenta, baixet, algú del públic.

Els espectadors de TVE suporten, a casa seva, la xerrameca dels comenta-

ristes, que ja no saben què dir després de vint minuts de via crucis professional. De poca cosa serveixen les més de trenta càmeres i els cinc realitzadors de Televisió Espanyola quan al *pirulí* els tremolen les mans: de por. Enfoquen pancartes de «Freedom for Catalonia» («Llibertat per a Catalunya») i quan s'està a punt de llegir què posa, es canvia el pla. Es mostra l'eufòria del públic tot presentant a tres quarts de pantalla una enorme senyera estelada, i tan xirois. Res anormal, de fet, vistos els despropòsits de Barrionuevo amb TVV-TV3.

Els paracaigudistes no encerten les anelles. Només dos. Dos sobre cinc: suspesos. Anelles que, sobretot la verda, cansada d'esperar, es desinfla.

«...li ho agraeix»

18.25 hores. «¿Que no comencen?». «No». «¿Per què?». «Ses Majestat no arriben». «Aiiii..., jo vull seure».

En les localitats de premsa l'espectacle és davant dels lavabos. N'hi ha dos, un per als homes i un altre per a les dones. Els que pateixen d'incontinència s'ho passen malament, les cues són llargues.

La megafonia té instantànies afoïnes, i es tem el pitjor. El fantasma del *black-out* —l'apagada de llums— plana com un au de mal averany per l'estadi. Cada llampec és un cobriment de cor, un esglai del ridícul total.

Plou. No para de ploure.

En lloc descobert, a les grades, ben poca gent. Moltes senyeres, multitud de senyeres, senyeres petites, mitjanes..., grans no, que la policia les ha requisades. Sabates enfangades, quaranta autobusos per a accedir a un Montjuïc farcit de taxis han sobtat gran part dels espectadors, que han pujat caminant, entre el fangar creat per la pluja. Discussions entre voluntaris olímpics, que tenen seixanta anglesos que no saben on col·locar. L'himne olímpic, interpretat per la Banda Municipal de Barcelona i els cors del Liceu, emet humitat a cada nota. L'helicòpter de la policia volta i volta per l'aire contaminat de damunt de l'estadi. La cerimònia d'inauguració, curta «però digna», no aixeca entusiasme sinó una sensació pròxima al desencís, a la vergonya.

18.30 hores. «¿Que no comencen?». «No». «¿Per què?». «Ses Majestat no arriben». «Aiiii..., doncs que comencin sense ells, ¿no?».

16.31 hores. Ses Majestats, els Reis d'Espanya, inauguren l'estadi de Montjuïc.

Són xiulats pel públic. □

DOMÈNEC UMBERT

DOMÈNEC UMBERT

DOMÈNEC UMBERT

Els escorcolls se succeïren ininterrompudament a l'entrada de l'estadi.